WILLIAM KING

PROTECTORUL

William King

PROTECTORUL

versiunea în limba română

UNCRIS

— Deschide ușa, a strigat Kormak.

Sângele îi curgea de sub vestă, rana dintr-o parte durea, și era amețit datorită rădăcinilor mestecate pentru a-și ostoi durerea. Trebuia să intre cât mai curând. Era aproape amurgul și tocmai în această noapte nu era timpul de a sta pe afară.

Privi înapoi către colinele nesfârșite și pădurile asupra cărora pogora întunericul. Bine măcar, că pe drum nu se vedea nici un semn al urmăritorilor săi. Ei se aflau, cu siguranță, la adăpost, ascunzându-se după *Vechile Semne*, rugându-se la Soare să-i apere de teroarea întunericului.

Auzi pași care se apropiau de ușă.

— Cară-te!

Vocea era profundă și aspră, cu accentul unui țăran fermier.

— Alungi pe unul dintre ai tăi, un om, în noaptea cu lună plină? a întrebat Kormak. *Sfântul Soare* își va întoarce chipul de la recoltele tale. Vitele îți vor fi sterpe.

— Cum pot ști că ești un om? Este seară și am mai avut necazuri cu *Copiii Lunii*.

Cu siguranță, asta explica suspiciunea din vocea omului, se gândi Kormak. Ținutul se afla aproape de marginile lumii, unde *Cei Vechi* încă se mai confruntau cu oamenii.

— Dacă aș fi un *moondog*[1] aș putea sta în fața *Semnului Vechi* cioplit pe piatra de la ușa ta? întrebă Kormak.

Bine că nu ei puteau vedea sângele-i ce tocmai picura pe steaua cu cinci colțuri în cerc, cioplită grosolan pe suprafața plată a pietrei. Ar fi fost cel mai rău lucru.

— Nu pare a fi unul dintre ei, tată, spuse o altă voce, mai subțire și mai puțin aspră decât prima.

A urmat sunetul unei palme și un strigăt de durere.

— Ce știi tu despre treburile stea, băiete? Ei pot vorbi cu orice fel de glas vor.

— Ai de gând să deschizi ușa sau trebuie să o dobor?

Kormak s-a simțit rușinat că a trebuit să amenințe, dar trebuia să intre ca să-și vadă de rană. Trebuia să-și pună și calul într-un grajd protejat. Era nevoie să fie odihnit, pentru ca mâine să scape de oamenii care voiau să-l spânzure pentru uciderea Primarului din Stormgarde.

— Spune *Rugăciunea Soarelui*! a strigat omul.

---

[1] Moondog – se referă la *Copii Lunii* / monștrii nopții.

Era o veche superstiție cum că *Copii Lunii* nu puteau recita aceste cuvinte. Kormak avea motiv să știe că nu era adevărat, dar nu era timpul potrivit ca să-și împărtășească cele știute. Spuse cuvintele învățate de mic copil acum mai mult de 30 de ani. A auzit cum este ridicat un drug și ușa s-a deschis.

— Intră repede, spuse vocea.

Kormak se gândi o clipă dacă ar trebui să scoată sabia. Oamenii dinăuntru ar fi putut fi înarmați și înclinați spre rele. Pe de altă parte, nu voia să-i înfricoșeze cu vederea unui muntean[2] cu părul negru, care năvălește prin ușă la acest ceas de seară. Amintirea vechilor războaie era încă vie.

Păși în interiorul luminat slab de focul din vatră. Podeaua de pământ era acoperită cu paie. Își plecă capul ca să evite grinzile tavanului jos. Locul mirosea a porci, câini și oameni, cu toții îngrămădiți la un loc.

Kormak văzu un om nu prea înalt, de vârstă mijlocie, voinic și cu barba blondă.

În spatele fermierului era o femeie cu chipul marcat de vreme. Era și un băiat, nu mai mare de 13 ani, probabil cel ce vorbise, și o fată, cu vreo cinci ani mai mică, poate sora lui. Lângă fereastră mai era un bărbat, de vreo 20 de ani, fiul cel mare, sau fratele mai tânăr al nevestei. Bărbatul care a deschis ușa avea un ciomag gros. Kormak a înaintat ca să-și facă destul loc în caz de nevoie.

— Stai liniștit, spuse. Nu vreau să te rănesc. *Sfântul Soare* să lumineze asupra ta.

Înclină capul făcând semnul *Soarelui* în aer, dar tot timpul cu ochii la bărbați pentru că nu avea chef să încaseze o lovitură în timp ce se închina. Privindu-l oamenii s-au liniștit puțin. Se temuseră că intră un monstru, dar se aflau în fața unui om înalt, îmbrăcat ca orice alt mercenar lipsit de pământ, cu sabia la spate, cu sângele ce-i îmbiba cămașa murdară din lână picurând de sub vesta din piele groasă.

— Vezi de calul meu și am să te plătesc.

Scoase o monedă din pungă, lăsându-l să vadă cât de goală este. N-avea de ce să-i dea un motiv ca să-l ucidă la noapte.

Omul mai în vârstă a luat o hotărâre și-i făcu semn băiatului:

— Du-te. Noi o să stăm cu ochii pe străin.

---

[2] Muntean – *highlander* – scoțian din zona muntoasă.

Băiatul s-a îndreptat spre ușă, ros de curiozitate despre ce va urma, prins între dorința de a rămâne ca să-și ajute tatăl dacă ar fi nevoie și frica de a ieși afară în întunericul ce se lăsa.

— Du-te, l-a îmboldit tatăl pe un ton răstit.

Băiatul s-a supus imediat.

— Sângerezi, spuse fata.

Părea îngrijorată.

— Tâlhari pe drum, a mințit Kormak, mai puțin ferm decât i-ar fi plăcut.

Devenise foarte priceput la minciuni.

— Am fost rănit, dar am reușit să fug. Calul meu a reușit să mă aducă aici.

— Semeni mai mult cu un bandit, decât cu unul care să fie jefuit, spuse fiul mai în vârstă, jumătate sfidător, jumătate înfricoșat, din locul său aflat în siguranță lângă fereastră.

— Sunt un soldat, a mărturisit Kormak, ascunzând o minciună mai mare cu un adevăr mai mic.

Într-un anume sens, chiar era un soldat. Tocmai luptase într-un altfel de război decât cel la care s-ar fi gândit acești oameni.

— În ziua de azi sunt mulți ca tine pe drumuri. Pentru că s-au terminat războaiele din răsărit. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine să ne fi cucerit *orcii*[3]. N-ar fi jefuit și ucis mai mult decât așa zișii apărători ai noștri.

Totdeauna era la fel, se gândi Kormak. Când pericolul era prezent, oamenii scoteau urale, îți aruncau flori și te numeau erou. După ce pericolul trecea, uitau și te numeau bandit.

— Dacă spui asta, înseamnă că nu știi nimic despre *orci*, îi spuse Kormak.

— Dar tu știi? s-a repezit tânărul.

A avut un fel de rânjet disprețuitor, dar se mai vedea și altceva. Frica, desigur. Sau poate invidia. Mulți băieți plecaseră de la ferme ca să lupte în războaiele cu *orcii*, dar mulți au rămas pe loc și de atunci își puneau la îndoială curajul.

— Știu. Dacă cei cu pielea verde erau aici, nu v-ar fi lăsat casa în picioare… ar fi ars-o…

— Oamenii ar face al fel, iar femeilor le-ar face și mai rău…

---

[3] Orc - membru al unei rase imaginarea de creaturi/monștri relativ asemănători cu oamenii, dar urâți, războinici și răuvoitori.

— *Aye*[4], așa ar face oamenii cruzi. Dar ei nu v-ar lua pentru turmele lor.

— Moartea e moarte, spuse bătrânul. Nu contează cum se întâmplă.

N-ai văzut niciodată o turmă a orcilor, fu gata să spună Kormak, dar n-avea chef de contrazicere. De ce să povestească acestor oameni despre asemenea orori? Aveau destule probleme de-ale lor. Toată viața au trăit cu teama în suflet, au văzut baroni luându-le mai mult decât li se cuvenea ca taxe, și nu au putut să ridice vocea ca să protesteze. Au trăit sub teroarea banditilor, și a *Copiilor Lunii* care veneau noaptea. De ce să mai adauge ceva la povara temerilor lor?

— Ai dreptate, bătrâne. Am fost prost că te-am contrazis.

Asta i-a luat pe nepregătite. Presupuse că ei nu erau obișnuiți cu politețea lui.

— Pot să mă așez lângă focul vostru? Trebuie să-mi văd de rană.

Bătrânul a încuviințat dând din cap. Kormak s-a apropiat de foc și și-a desfăcut vesta. Și-a sprijinit teaca de vatră, asigurându-se astfel că are sabia la îndemână și că toți văd asta. Cataplasma cu care se bandajase mai devreme, înainte ca să fie evident că este urmărit, se întărise într-o crustă groasă de sânge, care a crăpat în unele locuri. O fărâmiță cu cuțitul, apoi oftă ușurat. Rana a sângerat nițel, dar părea curată și puțin adâncă. Acum trebuia să o coasă. Scoase acul și ața din buzunar și începu să-i încălzească vârful în foc. După ce a ajuns la roșu îl lăsă să se răcească. Dacă ar fi avut o băutură tare, ar fi înmuiat acul în ea, dar nu avea. Familia îl privea în tăcere, toți fiind fascinați de acțiune. A presupus că în această colibă aflată la dracu-n praznic nu există prea multe prilejuri de distracție. A prins marginile cărnii sfâșiate între degetul mare și arătător și s-a pus pe treabă. *Acul a intrat*, își spuse, strângând din dinți. Acul a ieșit. Acul a intrat. Acul a ieșit. A durat ceva până a terminat, dar a fost mai ușor decât a crezut. Sucul rădăcinii amare pe care o mestecase mai devreme își făcea încă efectul.

Măcar a făcut ceva bun astăzi, se gândi, și s-a lăsat obosit pe scaun, întinzându-și picioarele lungi. În Stormgate lucrurile merseseră foarte prost.

---

[4] Aye – termen arhaic din engleza medievală; aprobare=*Da*.

— Asta doare ca stomacul unui episcop după banchet, spuse Kormak.

Femeia a priceput aluzia. Turnă niște fiertură din cazanul de pe foc într-un bol de lemn și i-l dădu. O privi precaut, așteptându-se să-i arunce conținutul fierbinte drept în față. Văzuse oameni murind pentru că au făcut greșeala simplă de a lăsa garda jos în fața unor oameni ca aceștia. Nu voia să i se întâmple asta și lui.

Dar ea nu a făcut nici o mișcare bruscă atunci când i-a înmânat grațios bolul, chiar cu oarece curtoazie. L-a acceptat mulțumind, iar rușinea lui a fost și mai mare când ea s-a dat și o pâine mică. Își forțase intrarea în casa acestor oameni, și-i făcuse să se teamă de el, iar ei îl tratau cu mai multă amabilitate decât avea dreptul să aștepte. Se întrebă cum s-a ajuns la asta. Aceștia erau oameni pe care trebuia să-i protejeze, nu să-i terorizeze.

Pe de altă parte, când a făcut jurămintele nu s-a așteptat nicicând să devină un asasin și nici să fie vânat ca ucigaș. Viața părea mult mai simplă atunci când era flăcău. Crezuse că va ajunge un erou. A fost un prost, așa cum a fost și astăzi când aproape că a fost ucis în timp ce ducea la îndeplinire ceea ce trebuia să fie o simplă execuție.

Acest gând a readus sentimentul de vină. Își spuse că nu uciderea primarului îl făcea să se simtă rău; era fata.

Uciderea bărbatului fusese necesară. Primarul din Stormgate își vânduse sufletul *Umbrelor*, și dezlănțuia monștrii noaptea ca să-i sfâșie pe dușmanii săi și să-i protejeze averea. Desigur, oamenii din oraș nu au știut, pentru că el fusese deștept și-și ascunsese răutatea cu grijă. Nu a putut dezvălui deschis toate acestea pentru că omul era puternic și avea prieteni bogați în posturi înalte, iar poziția *Ordinului* în grațiile Regelui era destul de precară în aceste vremuri.

Deci, judecata trebuia făcută în secret. Ar fi trebuit să fie o execuție simplă, ușoară, dar a făcut greșeala de a-și lua ochii de la primar atunci când fetița de numai opt anișori a intrat în cameră ca să-i arate tatălui noua sa păpușă… tatălui care urma să fie decapitat sub ochii săi. Expresia de pe chipul ei, groaza, l-a încremenit o secundă. N-ar fi crezut niciodată că e posibil, până când s-a întâmplat.

Atunci, pumnalul primarului s-a înfipt într-o partea pieptului lui Kormak. Doar cu un centimetru mai sus coasta nu l-ar mai fi

făcut să alunece, și ar fi murit el în locul primarului. Acum zece ani n-ar fi făcut asemenea greșeală. Se înmuiase.

Ca răspuns la strigătele cumplite ale omului, niște gardieni a năvălit prin ușă, dar Kormak a spus cu glas tare sentința și și-a terminat treaba fără a mai ține seama de urletele de protest ale fetiței pe care a închis-o într-un dulap.

A aruncat capul retezat către gardieni, distrăgându-le atenția, și a trecut printre ei. O săritură pe fereastră în strada pietruită, apoi alergarea către porțile orașului, în timp ce clopotele dădeau alarma. A crezut că va ieși cu ușurință, până ce a auzit tropăitul copitelor pe drumul din spatele său, și a știut că trebuie să fugă.

Băiatul cel tânăr s-a reîntors și s-a așezat într-un loc aproape de foc, îngenuncheat, încălzindu-și mâinile deși afară nu era frig. Sora sa s-a ghemuit alături, cu mâinile pe umerii lui, uitându-se cu ochii larg deschiși la Kormak. Erau amândoi blonzi ca părinții lor, cu părul tăiat grosolan. Aveau ochii albaștri și inocenți.

— Tata spune că ești un soldat, spuse băiatul. Trebuie să fi văzut multe războaie.

Doar unul, a vrut Kormak să răspundă, *pentru că toate celelalte războaie de care ai auzit vreodată sunt doar părți ale lu*i. Dar a spus doar:

— Da. Am văzut războaie.

— Ai ucis pe cineva? a întrebat fata.

— Am ucis prea mulți.

A vrut să spună ‘*prea mulți ca să-i pot număra*’, dar aceste cuvinte i se părură oarecum nepotrivite. Acele rădăcini mestecate încă mai aveau efect asupra lui.

— Ai omorât vreun *orc*?

Kormak a dat din cap.

— Vă va spune că a ucis orice întrebați voi, a spus fiul cel mare.

Încă se simțea sfidarea, dar și frica.

— Am ucis un *Orc Tyrant* adult. L-am hăcuit pe câmpul de la Aenar, în timp ce oamenii din jur au fugit îngroziți, iar ciorile se ospătau cu ochii celor morți.

Rădăcinile trebuie să fi fost mai puternice decât crezuse sau era el mai obosit și visa cu ochii deschiși. O clipă s-a aflat iar pe câmpul de bătălie, victorios printre cadavre, cu sabia făurită de

gnomi[5] cântând în mâna sa. Marele *orc*, pe jumătate din înălțimea sa, dar cu o greutate de câteva ori mai mare, s-a aruncat peste el cu iataganul de oțel negru suficient de mare încât să reteze un copac, ținut strâns în mâna cu gheare, gata să lovească în gâtul regelui căzut. Poate că în acea zi a devenit bărbatul care, ca și copil, crezuse că va deveni. Poate, dar era prea târziu. Nu mai credea demult în onoarea regilor și nici nu mai voia să fie erou. Văzuse prea multă corupție în onoarea regilor, prea multă trădare și prea multă moarte pentru a mai crede vreodată în așa ceva.

Și-a scuturat capul și s-a concentrat să bea supa direct din bol. Era fierbinte, cu mulți cartofi și morcovi, ceva carne și puțină grăsime ca să-i dea gust.

— E bună, îi spuse stăpânei casei, sperând că-i va mai oferi o porție.

N-a făcut-o, așa că a început să șteargă bolul cu o coajă de pâine.

— Poți ucide un *troll*? spuse fata cu o notă ciudată de speranță în voce.

— Gerda, a intervenit femeia, e mai bine să nu vorbești despre asemenea lucruri, ca nu cumva să te audă *Copii Lunii*.

— Întrebam doar, mamă, iar omul acesta m-ar putea salva…

Lui Kormak i s-a oprit inima. Se cam așteptase la așa ceva încă de când a auzit cuvintele tatălui spuse prin ușă. Nu voia să iasă afară și să-i înfrunte iarăși pe monștri, dar făcuse un legământ cu mult timp în urmă, când încă mai era un flăcău și voia să fie un erou. În acea zi, i-au pus în mână o sabie strălucitoare și i-au spus că el este cel Ales, iar pentru o scurtă clipă luminoasă, el chiar a crezut că e adevărat. Au fost vremuri când a crezut că și-a trăit întreaga viață în umbra aruncată de acel moment incandescent.

— Să te salvez de *ce*? a întrebat.

— De ceva din întunericul de afară, spuse mama. Ne-a luat câteva vite și-l putem auzi hălăduind prin noapte. Uneori ne cheamă. Ne cere să o trimitem pe Gerda afară. Spune că dacă o trimitem, va pleca și ne va lăsa pe ceilalți în viață.

---

[5] gnome, goblin, hobgoblin, troll, imp, elf, brownie, kelpie, leprechaun, fairy, pixie, sprite – în folclor și literatura fantasy sunt membrii unei rase mitice de creaturi asemănătoare oamenilor, dar pitici, îndesați, talentați în minerit și prelucrarea metalelor.

Kormak privea flăcările, gândindu-se la o altă fetiță de opt ani pe care o văzuse astăzi.

Și ea văzuse un monstru. Își ținu gura bine închisă.

— Câți ani ai, soldatule? a întrebat fermierul.

— Treizeci și cinci. Am să mă las la vatră peste șapte ani.

— Ce?

— Nimic.

Kormak și-a regretat imediat vorbele. Nici măcar unul din șapte oameni ai *Ordinului* său nu supraviețuiau anilor lungi la datorie, iar cei rămași erau doar veteranii ologi care instruiau noua generație. Șansele contra supraviețuirii sale era mai multe și creșteau în fiecare an. Mai mult ca sigur că nu va mai revedea vreodată schiturile de pe Muntele Aethelas. Cei mai mulți dintre anii închinați prin jurământ trecuseră deja.

Maera cea cu plete aurii și zâmbet fermecător.

Grim Solian.

Cârnul Rurik care și-a dorit atât de mult să fie viteaz și a și fost până când…

Iar aceștia erau cei despre care știa, pentru că fusese trimis ca să le recupereze săbiile, să le preia sarcinile, să ucidă creaturile care i-au omorât.

— Puțini mercenari trăiesc cât să ajungă la vârsta ta, întregi și nevătămați. Înseamnă că ești un bun luptător cu sabia.

— Sunt.

Și de ce n-ar fi? Plătise cu întreaga sa viață ca să fie atât de bun.

— Poți înfrânge un *troll*?

Kormak s-a gândit. *Troll*ii erau printre cei mai duri dintre *Copii Lunii*. Unii erau înalți cât o casă și puteau ucide un ditamai taurul cu o singură lovitură de pumn. Aveau pielea tare ca piatra. În toți anii săi de luptă, el nu s-a confruntat cu nici unul.

— Nu știu.

— Cei mai mulți oameni ar fi spus un simplu *’nu’*.

— Eu nu sunt ca ceilalți oameni.

Fermierul îl privi gânditor.

— Cândva am auzit o poveste – despre un *Ordin* de *Cavaleri* care au jurat să înfrunte *Luna* și *Umbra*. Semnul *Ordinului* lor era sabia făurită de *gnomi* pe care o purtau la spate ca simbol al poverii jurământului depus. Se spune că au *Dragonul* tatuat deasupra inimii.

Deci îi văzuse tatuajul când își îngrijise rana. Kormak a blestemat faptul că și-a ajustat cureaua sabiei ca să o poată purta agățată peste umăr, deși, după atâția ani, tot nu s-a simțit niciodată confortabil purtând-o așa.

În aer plutea o întrebare nepusă, dar nu pentru mult timp.

— Sabia ta e făurită de *gnomi*, războinicule?

Kormak știa că putea răspunde cu un simplu '*nu*'. Momentul avea să treacă. Acești oameni vor fi oricum mai în siguranță în spatele *Vechilor Semne* de pe zidurile lor. Nu-și vor da niciodată fata pentru ca Creatura din întuneric să plece, nu-i așa?

Iar el era obosit, slăbit din cauza rănii. Mai mult decât atât, ca să o spună pe-a dreaptă, obosise să mai lupte… să ucidă. Obosit… mortal. Dacă nu spunea nimic, putea sta în noaptea asta aici, lângă foc, și să plece dimineața în liniște. Ar fi fost o atitudine înțeleaptă. O clipă se gândi că asta ar vrea să facă mai mult decât orice de pe lume, dar jurământul l-a reținut; cuvintele unui flăcău erau mai puternice decât frica unui bărbat.

— Da.

— Atunci îți cer această binefacere – apără-ne de teroarea nopții. Veghează cât timp dormim. Păzește-ne pe noi, copii zilei, de *Copii Lunii*.

Toți ochii erau ațintiți asupra sa. În ei luceau frica și speranța. Cuvinte au fost spuse conform ritualului. Nu putea refuza. Dădu răspunsul ritualic.

— Vă voi proteja, spuse. Jurământul mi-l voi ține sau muri-voi încercând sarcina să o îndeplinesc. Dacă va trebui să mor, frații mei o vor duce mai departe. Pentru asta îmi dau cuvântul.

Termina bandajarea rănii, deși era foarte obosit, își ridică încă o dată sabia.

— Nu pot rămâne ca să vă protejez, așa că vă voi scăpa de monstru în noaptea asta.

Imediat ce a pășit în pădure, Kormak a știut că acolo era ceva rău. Liniștea era amenințătoare. Simțea prezența a *altceva*. Cu un efort de voință și-a ținut mâna departe de mânerul sabiei. Și-ar fi dorit să poarte o sabie argint care i-ar fi ars pe *Cei Vechi* cu atingerea ei. La fel de mult își dorea soarele, gândindu-se că era abia trecut de miezul nopții. Luna plină privea în jos printre copaci.

Uneori, i se părea că vede sclipirea rece a unor ochi mici, dar când se întorcea într-acolo nu mai vedea nimic.

Auzea zgomotele făcute de Creaturi micuțe prin frunziș. *Șoareci*, își spunea sieși, dar știa că nu asta erau.

Ceva se agita prin ramurile de deasupra și știa că nu e o bufniță.

Întreaga pădure *puțea* de prezența *Celor Vechi*. Semnele lor erau peste tot.

În apropiere se afla un arbore uscat, pe jumătate prăbușit. Una dintre crengi era ațintită către calea ce ducea la fermă, către siguranță. *Du-te*, părea a spune. *Fugi cât încă mai poți*. Făcuse un jurământ pe care îl va respecta cu prețul vieții. Să-l încalce acum însemna să-și bată joc de întreaga sa viață de până acum și de toți cei care l-au precedat murind onorabil. Ei au intrat în luptă știind că se confruntă cu Întunericul și soarta lor. Nici el nu putea face altfel.

S-a afundat mai adânc în pădure.

Cu fiecare pas creștea simțământul de amenințare.

Cu fiecare pas simțea ochi ostili ațintiți asupra sa din întuneric.

În sfârșit, a găsit ce căuta. Ajuns într-o poiană, a văzut semnul *Copiilor Lunii* scrijelat pe o buturugă de copac. Se opri în mijlocul poienii, strigând:

— Vorbește! Știu că ești acolo!

Kormak a rămas absolut nemișcat. Ceva uriaș se apropia de el, venind printre copaci. A surprins sclipirea a ceva palid și rece, acoperit în mare parte de ramurile copacilor. Să fie niște colți? Să fie un ochi? *Pe Soare*, își zise, *Creatura e uriașă*.

— N-ar fi trebuit să vii aici, copil al zilei.

Nu era slabă precum vocea umană. Era prea joasă și prea puternică, iar tonul era prea ciudat. Era o foame în el. Era vocea unui prădător mare. *Dacă un leu ar fi putut vorbi*, se gândi Kormak, *ar fi avut o vocea ca aceasta*.

— Ai încălcat *Legea*, spuse Kormak.

— A trecut multă vreme de când unul ca tine a invocat *Legea*. Cine ești tu care vorbești despre ea?

— Știi cine sunt. Știi de ce am venit aici.

— Unde-ți este sabia de argint? Unde-ți este calul alb? Unde-ți este lancea cu flamura *Dragonului* fluturând în bătaia vântului?

— Le-am lăsat în urmă. Am vrut să-ți acord o șansă, cu sportivitate.

— Copil al zilei, stai acolo rănit, cu blestemata aia de sabie la spate și totuși n-o scoți, deși eu m-am apropiat destul ca să te pot sfâșia și să-ți smulg inima din piept. Chiar ești atât de bun?

Vocea era plină de amuzament și dispreț.

— Dacă scot sabia, trebuie să te ucid. Cred că e mai bine să-ți dau mai întâi un avertisment.

Un urlet a izbucnit din întuneric, precum tunetul mândriei unor lei care au luat urma prăzii.

Lui Kormak i-a trebui un moment ca să priceapă că era un râset. Chicoteli și țipete au străbătut toată pădurea. Râsul era oribil, voioșia *Celor Vechi*, rece și mortală.

Erau chiar atât de mulți acolo? se întrebă Kormak.

— Te întreb din nou, ești chiar atât de bun la lupta cu sabia?

— Există o singură cale să afli. Vrei să mă pui la încercare?

— Copil al zilei, eu cunosc această sabie. Știu ce este. Dar tu?

— Da.

— Deci dacă te ucid, va fi un *Protector al Zorilor* mai puțin.

— Dacă mă ucizi, vor veni alți doi ca mine. Dacă îi ucizi și pe ei, vor veni patru. Dacă îi ucizi, iar vor veni de două ori mai mulți. Și tot așa, până când vei muri. *Ordinul* este o mare mașinărie. În spatele zău se află toate *Armatele Dimineții*. Dar mai întâi, va trebui să mă ucizi pe mine, iar eu nu sunt un țăran sau o fetiță.

Era o înșelăciune. *Ordinul* nu mai avea puterea de a duce o astfel de răzbunare, cel puțin nu pentru niște oameni atât de nevoiași, dar, poate că acest *Copil al Lunii* nu știa asta.

— Hai să mai vorbim până când mă hotărăsc cum să te ucid.

Kormak s-a pregătit. Și-a reamintit vorbele Maestrului Ibrahim. *’Nu arăta nici frică, nici slăbiciune. Copii Lunii respectă asta.’*

— Dacă așa vrei… Avem toată noaptea.

— Îmi amintesc această sabie, spuse vocea leonină. Areon cel Brav a purtat-o la Brightmere.

Un mic șoc a trecut prin mintea lui Kormak. Aeron cel Brav se afla în mormânt de o mie de ani.

— L-a ucis cu ea pe fratele meu Masarion.

Iată un indiciu, se gândi Kormak, deși concluzia la care ducea nu era ura una luminoasă. Creatura de acolo era ceva infinit mai rea decât un *troll*.

— Atunci, te salut, Telurion,

— Îți cunoști istoria, spuse *Copilul Lunii*. Poate că ești cine spui. Dacă-mi cunoști numele, ar fi politicos din partea ta să mi-l spui pe al tău.

— Sunt Kormak mak Kaine.

— Am auzit acest nume. Stârnește teroare printre cei mai lași din poporul meu. Ei spun că ești cel mai bun în mânuirea acestei săbii de la Aeron încoace. Eu unul, nu cred.

— Se spune că nici tu nu ești la nivelul fratelui tău, așa că probabil noi doi suntem egali.

Și iarăși au răsunat îndelung acele râsete tunătoare. Știa că este pus la încercare și că *Cei Vechi* nu judecă precum oamenii. Se întreba la ce concluzie a ajuns Creatura din întuneric.

— Miros sângele pe mâinile tale și văd oameni în urma ta.

De unde știa asta? s-a întrebat Kormak. Clarviziunea nu se număra printre abilitățile lui Telurion. Poate că va avea ceva de adăugat la *Cronici*, dacă va supraviețui acestei nopți.

— Am ucis un *Fiu al Umbrei* în Stormgarde.

— Iar ei te vânează pentru asta? Credeam că ar trebui să-ți fie recunoscători.

— Din nefericire, cetățenii, prietenii săi, nu știau despre natura crimelor sale. Garda civică m-a surprins chiar în momentul când îi aplicam sentința. N-am fost blând cu ei când am plecat.

— Te furișezi prin întuneric și-i ucizi pe cei asemenea ție, când altădată ai fi călărit deschis spre luptă. *Ordinul* tău pare foarte slăbit în prezent. Sigur ești vrednic să sprijini *Legea* cea veche?

Kormak nu mai era sigur demult, dar a spus:

— Pentru a sfârși războaiele îndelungate dintre popoarele noastre, *Copiii Lunii* au jurat să rămână pe pământurile lor și să-i lase pe ai mei în pace. Încalci acest jurământ?

Kormak s-a încordat. Moartea rapidă ar putea fi singurul rezultat dacă răspunsul era cel greșit. Urmă o pauză.

— Poporul tău nu mai respectă demult vechile hotare.

— Iar poporul tău poate și-i pedepsește pentru fărădelegile lor. Așa cum te voi pedepsi eu pentru ale tale, pentru că aceasta este sarcina *Ordinului* meu. Acestea nu sunt pământurile tale.

— Cine ești tu ca să-mi vorbești de pedeapsă, muritorule? Eram bătrân când acest pământ era tânăr. Am trăit zece mii de ani și voi trăi încă zece mii după moartea ta.

— Nu și dacă încalci *Legea.*

— Chiar dacă porți sabia aceea, nu înseamnă că ești Aeron, muritorule. Trebuie să o și mânuiești la fel ca el.

— Știu să lupt cu ea destul de bine. Te întreb iarăși, încalci jurământul?

Tufele au fost date deoparte ca și cum trecea printre ele o greutate uriașă. A așteptat ca monstrul să iasă la vedere, dar acesta nu a făcut-o, deși acum se afla mai aproape ca mai înainte, acoperit încă parțial de frunze.

— Nu mă tem de acea sabie.

— Ai fugit de ea odată. Ai părăsit trupul fratelui tău pe câmpul de la Brightmere când ai fugit de puterea ei. Juri să părăsești aceste ținuturi sau trebuie să ne luptăm?

— Am regretat întotdeauna că mi-am părăsit fratele în acea noapte. Voi, muritorii, nu puteți înțelege cât de mult am făcut-o. Am servit împreună la Curtea *Doamnei* înainte de a-și întoarce fața de la noi. Am cutreierat Pădurile Sălbatice înainte de venire *elf*ilor și am străbătut Marele Ocean înaintea navelor strămoșilor tăi. Am făcut poeme închinate frumuseții Stormfangs înainte ca *leprechaunii* și ceilalți din același neam să-și facă vizuinile acolo, sau ca prima cetate să-și înalțe turnurile întunecate peste deșerturile de cenușă. Am luptat în bătălii cum nu vei vedea nicicând în aceste vremuri decăzute; pe atunci *Puterile* dezrădăcinau munții și fierbeau lacurile în furia lor. Toate astea s-au sfârșit pe câmpul de la Brightmere.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta. Dacă fratele tău n-ar fi ales să fure fata *Regelui Soare*, poate nu ai fi avut atât de suferit.

— M-am gândit mult la sabia pe care o porți, muritorule. M-am gândit ce înseamnă pentru cei ca mine.

— Înseamnă Moarte.

— Am trăit mult, muritorule, și i-am văzut pe ai tăi alungându-i pe ai mei în pustiurile acestei lumi. Am obosit să fug. Am obosit să fiu alungat de vracii voștri și de descântecele voastre și de săbiile voastre reci, din argint.

— Ai ales, deci trebuie să ne luptăm…

Mult timp nu a fost nici un răspuns.

Kormak și-a ridicat mâna la mânerul sabiei.

Liniștea s-a adâncit, apoi păru că noaptea a suspinat. Simți încă o prezență, și auzi vorbe șuierate în limba veche, atât de repede încât nu putu să le priceapă. *Oare ce se spunea acolo?* s-a întrebat.

— În noaptea asta nu ne vom lupta, muritorule. Îi voi lăsa în pace pe micii fermieri pe care-i aperi.

— Juri în numele *Doamnei* și al speranței tale pentru iertare?

— Jur în numele *Doamnei Noastre a Lunii* și al speranței mele pentru iertarea ei, că nu-i voi mai tulbura atâta vreme cât vor mai trăi.

Acesta nu era un jurământ pe care să-l facă vreunul dintre *Cei Vechi*, iar lui Kormak nu i-a plăcut deloc formularea.

— Atunci mergi în pace, *Copil al Lunii.*

— Noi doi ne vom reîntâlni. În acea noapte nu voi mai fi la fel de prietenos.

— Nici eu.

— Mergi în pace, *Protector al Zorilor*.

Hohote batjocoritoare de râs l-au însoțit până la ieșirea din pădure. Era sigur că știe de ce. I-a trebuit toată forța voinței ca să nu o ia la fugă.

Casa fermierului era tăcută, deși știa că acolo sunt oameni. Putea auzi caii nechezând în grajd. Putea simți mirosul purtat de vânt, miros simțit și altădată. Duhoarea cărnii de om arse nu putea fi uitată niciodată.

S-a apropiat de ușă și i-a auzit pe oamenii dinăuntru. Erau o grămadă. O privire iute în grajd i-a spus că sunt cel puțin zece, judecând după numărul cailor. Urmăritorii săi au fost hotărâți. Au călărit chiar și sub lumina lunii pline. A presupus că mărimea numărului le-a dat încredere.

Kormak s-a apropiat de ușă. Simțurile i-au spus ceea ce mintea deja înțelesese. N-au lăsat gărzi. Nimeni nu voia să aștepte singur afară, când bântuiau *Copii Lunii.*

Prin crăpăturile ușii răzbătea lumina. Spărseseră ușa la intrare. Fermierul n-a fost la fel de ospitalier cu un grup mare de oameni înarmați, așa cum fusese cu Kormak… și a plătit prețul. Râsete ascuțite, aproape isterice, răsunau între zidurile casei.

Kormak știa că indiferent ce va găsi înăuntru, nu va fi de bine. S-a încordat și a intrat pe ușă.

Era un grup de oameni cu aspect dur în uniformele Gărzii Civice din Stormgarde. Kormak l-a recunoscut pe unul dintre ei, un tip solid cu mustață stufoasă și capul chel. Avea un bandaj strâns în jurul bicepsului rănit de Kormak mai devreme. În obscuritatea din interior, le-a trebuit ceva vreme ca să-și dea seama că el se afla acolo.

O singură privire i-a spus tot ce avea nevoie să știe. Fetița era moartă pe podea. Mama ei zăcea alături, moartă, cu brațele întinse către fiica ei. Dintr-un ochi îi curgea sânge care se adunase într-o baltă pe podeaua de pământ. Kormak știu că era unul dintre acele lucruri care-l vor ține treaz în multele nopți când nu mai putea dormi.

Era ușor de priceput ce se întâmplase acolo. Ochiul său experimentat citea semnele ca și cum ar fi fost paginile unei cărți.

Gardienii au năvălit înăuntru. Au început să ia la întrebări familia. Aceștia nu au răspuns satisfăcător. Unul dintre intruși a înșfăcat fetița și a amenințat-o. Atunci băiatul s-a năpustit și s-a ales cu capul zdrobit de unul mai panicos.

Frica și furia au scăpat de sub control, și a urmat o baie de sânge. Bătrânul fermier era întins lângă nevasta lui, cu o gaură mare în piept. Fiul cel mare era prăbușit lângă foc. Avea fața arsă. Lângă el se afla o furcă. Încasase o jumătate de duzină de răni, după care a căzut în foc. Un gardian l-a tras deoparte. De la el venea mirosul de ars.

Ar fi putut fi și mai rău, se gândi Kormak. Când duhoarea i-a invadat nările, s-a așteptat la tortură. Vorbele bătrânului i-au revenit în minte: ‘*Moartea e moarte. Nu contează cum se întâmplă*’.

Toate acestea s-au întâmplat pe când el stătea în pădure vorbind cu *Copilul Lunii*. Iar Telurion a știut. Acestea erau veștile pe care le-a primit. A jurat știind că deja trecuse termenul până la care trebuia să și-l țină.

Gardienii tocmai l-au observat. Comandantul lor l-a privit din scaunul în care se lăfăia.

— Știam că te-au ascuns pe undeva. Ai fost prost că ai ieșit din ascunzătoare, dar nu contează. Te-am fi găsit dimineață.

— N-ar fi trebuit să veniți aici, spuse Kormak. Și n-ar fi trebuit să faceți asta.

— Iar tu n-ar fi trebuit să-l ucizi pe Primarul nostru. A fost un nemernic gras și lacom, dar nu putem lăsa oamenii să bântuie ucigând pe cine au chef. E un exemplu rău.

— Unul pe care se pare că l-ați urmat voi.

Căpitanul avu decența să pară rușinat o clipă.

— Situația a scăpat de sub control.

Se uită la ceilalți gardieni care păreau și ei rușinați, iar Kormak a știut că rușinea lor era chezășia morții sale. Nu vor voi să lase în viață pe cineva care a fost martor la asta.

— Cine a ucis fetița? întrebat Kormak. Cine a început?

— Ce contează? a întrebat căpitanul.

S-a ridicat și și-a tras sabia din teacă. Era un om înalt și purta zale.

— Contează pentru mine.

— Păi, dacă te face fericit, află că eu am făcut-o. Consideră că ți s-a îndeplinit ultima dorință înainte de a te spânzura. Ne-a îndrugat niște palavre cum că te-ai dus să o salvezi de monștrii întunericului. N-a vrut să spună adevărul nici chiar când am tăiat-o.

Kormak privi trupul micuț. *Iartă-mă. Monștrii au venit din întuneric, iar eu nu te-am putut salva. Au venit căutându-mă pe mine, iar eu nu am fost aici, așa că te-au ucis pe tine în locul meu.*

Omul cu brațul rănit i-a întrerupt șirul gândurilor.

— Spânzurătoarea este prea ușoară pentru acest nemernic. Azi aproape că m-a ucis. Trebuie să plătească pentru asta cu sânge.

— N-am vrut să te ucid, spuse Kormak.

Au râs cu toții de parcă făcuse o glumă. Încă mai hohoteau când a murit primul dintre ei; chipul său a rămas împietrit de uimire la iuțeala cu care sabia a apărut în mâna lui Kormak. A spintecat cel mai apropiat gardian de-a latul burții.

Oțelul forjat de *gnomi* a tăiat prin cămașa de zale de parcă ar fi fost din lână. Burta omului s-a deschis și mațele i s-au împrăștiat.

Toți l-au privit uimiți, nu prea înțelegând ce se întâmpla. Un singur om îi ataca pe ei toți. Au mai murit trei înainte ca să poată reacționa: un craniu despicat, o inimă străpunsă, un braț retezat de la cot.

Kormak continuă să înainteze spre căpitan. Un gardian a încercat să-l lovească în cap cu o toporișcă de cavalerie. S-a ales

cu încheietura mâinii retezată. Apoi, Kormak și implântat sabia până la gardă în burta căpitanului, străpungându-i tot trupul, după care a tras-o afară, răsucind-o. Căpitanul a căzut răcnind la pământ.

Kormak s-a întors… doar ca să-i vadă pe ceilalți fugind în noapte.

Luna plină lumina totul. Când a auzit urletele *Copiilor Lunii*, Kormak a luat scaunul și s-a așezat lângă foc, așteptând și făcând tot posibilul să nu privească trupurile celor pe care nu a putut să-i protejeze.

A durat mult până ce au încetat țipetele de afară. *Celor Vechi* le plăceau să se joace cu hrana.

SFÂRȘIT